

[M. Simonsen.]

er sikker, og det er, at Arbejderklassen og Husmændene, Middelstanden i det hele taget, som udgør den store Del af Befolkningen, kunde med Rette forlange en større Del af den Skat, de svarer, tilbage til de Formaal, som de nu særlig har Interesse i, og som de ved deres Afstemning har tilkendegivet at de ønsker fremmet, og de kunde ogsaa forlange, at de bedst stillede Klasers Repræsentanter ikke her ved alle mulige Lejligheder talte om den sociale Hjælp, den sociale Lovgivning som en Slags Almisse, der maatte indrettes efter de bedrestillede Behag, det var ikke noget, der kunde fremsættes Krav om i nogen som helst Henseende. Den Tale er nemlig ganske ubegrundet. Lad os se lidt paa, hvorfra Indtægterne kommer, og hvorhen de gaar som Udgifter, saa vil man se, at de Klager, der lyder over de store sociale Udgifter, er ganske ubegrundede og mindre vel overvejede.

Hovedindtægtskilderne for Staten er jo Indkomstskatten og Formueskatten, den første til 62 Millioner, den anden henimod 30, altsaa 92 Mill. Kr. Saa er der Omsætningsafgifter til 14—15 Millioner. Saa er der den store afgørende Indtægt gennem Toldafgifter og Forbrugsafgifter paa 212 Millioner, og saa er der Gebyrer m. m. til ca. 11 Millioner. Det er de store Poster. Hvis man nu vil fordele dem paa Befolkningen, skal det vel indrømmes, at af de 92 Millioner, som Formue- og Indtægtskatten giver, er det nok muligt, at de velhavende Klasser, der er mindre i Tal, betaler Hovedparten, men de andre Afgifter, baade Gebyrer og Omsætningsafgifter, maa den store brede Befolkning tage sin Part af, og af Told- og Forbrugsafgifternes 212 Millioner bærer den store brede Befolkning, de 700 000 Vælgere og deres Familier, som staaer bagved den nuværende Regering, den største Del. Jeg er ganske overbevist om, at man dristigt kan sige, at af disse 330 Millioner, jeg her har omtalt som Statsindtægter, vil langt over Halvdelen falde paa den store brede Befolkning, Arbejderne, Husmændene, Middelstanden. Men deraf faar de samme Klasser, som har Interesse i og stærkt fremhæver den sociale Lovgivning, kun refunderet 55 Millioner til disse særlige Formaal, medregnet baade Sygeforsikring, Invalidrente, Arbejdsløshedsforsikring, hvilke sidste Poster endda har Forsikringens Karakter. Der er egentlig kun den rent vederlagsfri Refusion: 34 Millioner til Aldersrenten.

Saaledes ser Forholdet ud. Der er sandelig ikke noget at beklage sig over for de

velhavende, men der er god Grund og god Ret for den store brede Befolkning til at stille Fordring om at faa en ordentlig social Lovgivning genopbygget, for de betaler saa rigeligt dertil, at de kan forlange det. Saadan er det rigtige Billede af disse Forhold.

Saa har der jo ogsaa været givet Anvisning og gode Raad med Hensyn til Foranstaltninger, som skulde kunne bringe Statens Forhold bedre paa Fode, og der er mange af disse Raad, som er ganske interessante og ejendommelige. Jeg bemærkede saaledes, at det ærede Medlem Hr. Holstein i Aftes udtalte Ønsket om, at Statsbanerne blev bortforpagtet — det er ikke nogen ny Idé, det er jo Retsstatspartiets egentlige Idé. Men det var ganske interessant at faa at vide, hvordan en saadan Bortforpagtning skulde finde Sted, hvad den skulde bygges paa, og hvem man kunde tænke sig vilde forpagte en Forretning i den Tilstand; Statsbanerne er i i Øjeblikket. Det vilde det i høj Grad interessere Statens Tjenestemænd og Arbejdere at faa lidt at høre om. Det vilde sikkert i alt Fald have stor Interesse for dem at faa lidt at høre om, hvordan saadan en Historie skulde ordnes, for at de kunde vide, om de var købt eller solgt, hvis det Tidspunkt nogen Sinde skulde indtræffe, da Holstein-Partiet voksede fra en Mand til at beherske Rigsdagen. Men noget nærmere fik man ikke at høre derom, det var blot saadan en Anvisning blandt de mange andre, som der, saa vidt jeg kan se, ikke kan være nogen synderlig Mening i.

Det gaar jo ikke saa let med Banedrift eller med at indføre Beparelser ved Banerne, hverken ved Statsbanerne eller ved private Baner. Jeg kan tale med derom, jeg har i mange Aar været Medlem af Bestyrelsen af en privat Bane, som hører til dem, der klarer sig bedst; men nu er den ogsaa kommet i Betryk som alle de andre, og der har været gjort forskellige Forsøg paa at bringe Udgifterne ned, uden at det dog er lykkedes i nogen synderlig Udstrækning. Og for Statsbanerne er Vanskelighederne sikkert lige saa store. Jeg skal blot nævne, at under Vakance ved en Holdeplads paa denne Bane var Bestyrelsen bestemt paa at ville afskaffe den faste Stationsmester og indføre den Ordning, at Holdepladsen blev overladt til en Baneformand til Bolig, og saa skulde hans Kone sælge de faa Billetter, som der var at sælge, Indtægten var meget ringe. Derved kunde der spares mange Hundrede Kroner, ja, det løb op i Tusinder, og Bestyrelsen syntes, det var en meget fornuftig Ordning. Men saa kom der en Adresse fra Beboerne i Kom-